

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

РІД

У будинку темно й тихо, коли входжу в передпокій, що поряд з кухнею. Майже десять тисяч квадратних метрів, а тут нікого. На моєму обличчі розквітає широка усмішка. Брати кудись завіялися, економки немає і тато поїхав бозна-куди, тож маєток Роялів у нашому з Еллою розпорядженні.

Господи-боже, так.

У кухні ледь не зриваюся на біг, щоби швидше підійтися задніми сходами. Сподіваюся, Елла чекає на мене нагорі у своєму ліжку, вся така мила й сексуальна в одній із моїх старих футболок, що взяла її собі для сну. Було б навіть краще, якби це — *все*, що на ній буде... Пришвидшую крок, минаю свою спальню, кімнату Істона, стару кімнату Гіда й нарешті доходжу до дверей Елли, які, на жаль, зачинені. Швиденько стукаю, але у відповідь тиша.

Насупившись, дістаю телефон із задньої кишені та надсилаю коротке повідомлення.

Де ти, крихітко?

Вона не відповідає. Постукую телефоном по нозі. Мабуть, вийшла ввечері зі своєю подругою Валері, що, власне, навіть добре, бо мені не завадило б прийняти душ, перш ніж знову побачу Еллу. Хлопці у Вейда викурили сьогодні тонну трави, а я не хочу засмердіти кімнату Елли.

Новий план: душ, поголитися, а потім відшукати свою дівчинку. Скидаю футболку, жмакаю її в руці й відчиняю двері у свою кімнату. Навіть не вмикаючи світла, роззуваюся і проходжу килимом до вбудованої ванної.

Не бачу її, але вчуваю запах.

Що, бляха?..

У ніздрі вдаряє нудотний аромат троянд, і я кидаюся до ліжка.

— Бути не може, — гарчу, коли вдається розгледіти темну постать на матраці.

Спину пронизує струмом роздратування, тому повертаюся до дверей і клацаю вмикачем. Але відразу ж про це шкодую, бо тьмяне жовте світло, що заливає кімнату, відкриває переді мною оголені вигини жінки, з якою не хочу мати нічого спільного.

— Якого *хріна* ти тут робиш? — гримаю на колишню татову дівчину.

Брук Девідсон сором'язливо всміхається.

— Я сумувала за тобою.

У мене відвисає щелепа. Вона зараз, бляха, серйозно? Швидко визираю в коридор, аби впевнитися, що Елли досі немає. Потім іду прямо до ліжка.

— Вимітайся, — гарчу, схопивши її за зап'ястя, щоб витягнути з ліжка. Дідько, тепер доведеться змінювати простирадла, бо якщо щось і смердить гірше за пивний перегар і косяк, то це Брук Девідсон.

— Чому? Раніше ти ніколи не скаржився. — Вона облизує свої червоні губи так, що думаю, це мало б бути сексуально, але в мене викликає лиш огиду. У мене в шафі чимало скелетів, про які Елла не здогадується. Таких, що її, безсумнівно, знудить. І жінка переді мною — один з них.

— Чітко пам'ятаю, як казав тобі, що ніколи більше й пальцем не торкнуся твоєї дешевої сраки.

Самовдоволена усмішка Брук в'яне.

— А я казала тобі не говорити так зі мною.

— Я говоритиму з тобою так, як хочу, — випльовую. Ще раз зиркаю на двері. Від розпачу починаю нервуватися. Брук не можна бути тут, коли повернеться Елла.

Як я в біса почну їй це пояснювати? Опускаю погляд на одяг Брук, розкиданий по всій підлозі, — крихітна мінісукня, мереживна білизна й пара туфель на шпильках.

Моє взуття якось опинилося біля її. Усе це скидається на повний безлад.

Хапаю каблукі Брук з підлоги та шпурляю їх на ліжко.

— Що б ти не задумала, я на це не поведуся. Вали звідси.

Вона кидає взуття назад, й один із каблуків, перш ніж упасти, дряпає мої голі груди.

— Змусь мене.

Я стискаю потилицю. Не думаю, що в мене є ще якісь варіанти, крім як силою витягти її і викинути геть. Що б я, бляха, сказав зараз, якби Елла побачила, як я волочу Брук зі своєї кімнати?

Агов, любя, не зважай. Це я сміття виношу. Дивись, я кілька разів переспав з дівчиною свого батька, а тепер, коли вони розійшлися, думаю, вона знову хоче залізти мені в труси. Нічого ж страшного, правда? І на цьому місці варто незграбно гигикнути.

Міцно притискаю кулаки до тіла. Гідеон завжди казав мені, що я сам собі рию яму, але, агов, це ж самознищення зовсім нового рівня. Я це зробив. Дозволив своїй злості на батька довести мене до того, що опинюся в одному ліжку з цією жінкою. Запевнив себе, що після того, що тато зробив мамі, він заслужив, щоб я переспав із його дівчиною за його спиною.

Ну, за що боровся, на те й напорюся.

— Одягайся, — сичу їй. — Цю розмову закінчено... — Зупиняюся, почувши звук кроків у коридорі.

Чую, як гукають моє ім'я.

Брук схилиє голову набік. Вона теж це чує.

От бляха. От бляха. От бляха.

Голос Елли прямо під моїми дверима.

— Ой божечку, Елла вдома, — каже Брук, коли моя кров стугонить у вухах. — У мене є новина, якою можу поділитися з вами обома.

Мабуть, це найдурніше з усього, що я міг утнути, але на думку спадає лише *виправити це*. Мені потрібно, щоб ця жінка зникла.

Тому випускаю все з рук і кидаюся вперед. Хапаю Брук за плече та стягую з матраца, але ця курва різко смикає мене вниз. Намагаюся не торкнутися її оголеного тіла, але таки втрачаю баланс. Вона користується цим і притискається до моєї спини. М'який смішок пихкає мені у вухо, коли її силіконові груди обпалюють мою шкіру.

Панічно дивлюся, як прокручується дверна ручка.

Брук шепоче:

— Я вагітна, і це твоя дитина.

Що?

Увесь мій світ зупиняється.

Відчиняються двері. Чарівний погляд Елли ковзає по мені. Я дивлюся, як вираз її обличчя змінюється з радісного на здивований.

— Ріде?

Застигаю на місці, але мій мозок працює з усіх сил, відчайдушно намагається вирахувати, коли ми із Брук востаннє були разом. Це було на День святого Патрика. Ми з Гідом зависали біля басейну. Він напився. Я напився. Він був як у воду опущений. Тато, Сав, Діна, Стів. Я не розумів цього всього.

Невиразно чую звук гигикання Брук. Дивлюся на обличчя Елли, але насправді не бачу його. Варто щось сказати, але мовчу. Я зайнятий. Зайнятий панікою. Зайнятий роздумами.

День святого Патрика... Я ледь піднявся нагору й вирубився, а прокинувся від вологого, гарячого присмоктування навколо мого члена. Знав, що це не Еббі, бо тоді вже порвав з нею, та й вона однаково не закрадалася в мою спальню. Але хто я такий, щоб відмовлятися від безплатного мінету?

Щелепа Елли відвисає, і вона щось говорить. Я не чую. Мене вже затягнуло у вихор провини й ненависті до себе, і вибратися з нього ніяк не вдається. Усе, що можу, — витріщатися на неї. Моя дівчинка. Найкрасивіша дівчина на всій планеті. Не можу відвести погляд від її золотистого волосся, тих великих блакитних очей, що благають мене пояснити.

«Скажи щось», — наказую своїм голосовим зв'язкам, які по-зрадницьки не піддаються.

Мої губи не ворухаються. Відчуваю холодний дотик до шиї і здригаюся.

«Скажи щось, хай йому грець. Не дай їй піти...»

Занадто пізно. Елла вилітає з кімнати.

Гучне ляскання дверей вириває мене з цього мороку. Ніби. Я досі не можу рухатися. Та я ледве дихаю.

День святого Патрика... Це було більш ніж шість місяців тому. Я небагато знаю про вагітних, але Брук не схожа на одну з них. Цього не може бути.

Не може. Бути.

Не може. Бути. Щоб. Дитина. Була. Моя.

Руки шалено тремтять, але я підриваюся з ліжка й кидаюся до дверей.

— Справді? — долинає веселий голос Брук. — Ти йдеш за нею? Як ти їй це все поясниш, солоденький?

Розлючено обертаюся.

— Богом клянуся, жінко, якщо ти зараз же не виметешся з моєї кімнати, я викину тебе. — Тато завжди говорив, що чоловік, який підіймає руку на жінку, падає нижче її ніг. Тому я ні разу не вдарив жінку. Ніколи й потреби не було, поки не зустрів Брук Девідсон.

Вона не зважає на погрозу. Продовжує дражнитися, проговорюючи всі мої страхи.

— Що ти їй збрешеш? Що ніколи не торкався мене? Що ніколи не хотів мене? Як, думаєш, вона відповість, коли дізнається, що ти переспав з дівчиною свого тата? Думаєш, досі хотітиме тебе?

Я зиркаю на вже порожній дверний прохід. Чую приглушені звуки з кімнати Елли. Хочу кинутися коридором, але не можу. Не тоді, коли Брук досі в цьому будинку.

Що, як вона вибіжить голодупа туди та скаже, що вагітна моєю дитиною? Як я поясню це Еллі? Як змушу її повірити мені? Треба, щоб Брук пішла, перш ніж зустрінуся з Еллою.

— *Вимітайся*, — виливаю на Брук увесь свій відчай.

— Хіба ти не хочеш спершу дізнатися стать дитини?

— Ні. Не хочу. — Дивлюся на її струнке оголене тіло й бачу маленький горбик на животі. Жовч заповнює рот. Брук не з тих, хто товстішає. Зовнішність — єдина її зброя. Отже, вона вагітна.

Але та дитина не моя.

Може, татова, але ясно як божий день, що *не* моя.

Розчахую двері й вибігаю. «Елло», — кричу. Не знаю, що скажу їй, але це краще, ніж узагалі промовчати. Досі проклинаю себе, що так по-дурному заціпенів. Господи, який же я гівнюк.

Гальмую біля дверей її спальні. Швидко окидаю оком кімнату, однак там порожньо. А потім чую його — низьке ревіння мотора спорткара. У пориві паніки мчу передніми сходами, а Брук регоче позаду мене, як відьма на Гелловін.

Кидаюся на вхідні двері, забувши, що ті замкнені, а коли нарешті відмикаю, бачу, що від Елли не лишилося і сліду. Вона, мабуть, погнала проїздом, як вітер. Лайно.

Каміння під ногами нагадує, що я лиш у джинсах. Крутнувшись на п'ятках, перестрибую три сходинок за раз, але зупиняюся як укопаний, коли на сходовому майданчику з'являється Брук.

— Бути не може, щоб ця дитина була моя, — гаркаю на неї. Якби батьком був справді я, Брук розкрила б карти значно раніше, а не тягнула б kota за хвіст. —